

Partijschappen kende men destijds in het gemeentebestuur niet: de kwestieën, die thans den raad verdeelen, bestonden niet; men bemoeide zich hoofdzakelijk met de behartiging der stoffelijke belangen, en, hoewel die soms tot heftige discussiën aanleiding gaven, was er van oppositie nagenoeg geen sprake; een jeugdig advocaat, die zich daaraan wel eens bezondigde, werd dan ook voor lastig gehouden en men liet hem dit niet onduidelijk blijken.

Later, jong raadslid, eens aan een dier oude heeren mijn nood klagende, dat ik het moeilijk vond soms een stem te moeten uitbrengen over onderwerpen, waarvan ik geen verstand had, klonk het plechtige antwoord: „als gij „twijfelt, stem dan met B. en W.; dat is het veiligste”. (Als wethouder gaf ik eens denzelfden gemoedelijken raad aan een jeugdig lid: ik dacht, dat de man mij wilde aanvliegen).

Er heerschte in den raad een tevreden toon, en niet on aardig is de toast, waarmede B. en W. het verslag besluiten van datzelfde jaar 1856, waarin handel en scheepvaart geen merkbaren vooruitgang toonden, waarin de belasting slechts 60% opbracht van de raming, waarin de sterfte niet minder bedroeg dan 3.16%:

„Aan het einde van ons verslag gekomen, vleijen wij „ons, dat door U in het opgegevene genoegzame grond zal „worden gevonden om in onze gunstige meening ten aan „zien van het afgelopen jaar te deelen, terwijl wij voort „durend de beste wenschen uiten voor den bloei onzer „gemeente en het heil en de welvaart van hare ingezetenen”.

In dien raad, waarvan men begrijpen zal dat niet veel nieuwe plannen te verwachten waren, deed Pincoffs op den 7 Februari 1856 zijne intrede.

De adat bracht mede, dat één plaats moest worden bezet door een Israëliet en toen door den dood van den Heer Ezechiels de joodsche zetel vacant kwam, werd Pincoffs waardig gekeurd dien in te nemen.